

บทนำ ดอกไม้ที่ถูกทอดทิ้ง

'เจ้าคือใครกัน'
ข้าคือ...ดอกไม้
'ดอกไม้ไม่ได้เป็นเช่นนี้ ดอกไม้เป็นพืชพันธุ์ ดอกไม้มีอาจเคลื่อนไหว
ดอกไม้มีอาจพูดจา ทว่าเจ้านั้น...'

ข้าเคลื่อนไหวไหวได้ ข้าข้ามผ่านกาลเวลามาแสนนาน
ข้ามองเห็น ข้าเคยเห็นผืนน้ำแผ่นดินเวียนแปรผัน
ข้าพูดได้ ข้าสามารถบอกเล่าเรื่องราวโลกโกรธหลง
เพียงแต่...ข้าก็ยังคงเป็นดอกไม้

ชนเผ่าใบไม้กำลังจะต้องไปจากดินแดนซีมง
พวกเขาเป็นชนเผ่าใบไม้กลุ่มสุดท้ายบนแผ่นดินนี้ ทั้งที่ปักหลักตั้ง
ถิ่นฐานอยู่ในป่าเขาสูงที่บ ไข้ชีวิตอย่างอิสระเสรีมีความสุขมาช้านาน แต่
นับจากนี้ไปพวกเขาจะต้องออกเดินทางข้ามมหาสมุทรอันไกลโพ้นเพื่อไปสู่
ดินแดนใหม่ เพราะต้นไม้แห่งจิตวิญญาณที่พวกเขาอาศัยพักพิงมาชั่วชีวิต
แก่ชราลงมากแล้ว และมันกำลังจะตายในไม่ช้า

8 Black Flower คำสาปได้เงาแด่น 1

พวกเขาจำต้องตื่นตื่นไปสู่แผ่นดินใหม่เพราะความจำเป็น ที่นั่นมีชนเผ่าใบไม้หลายกลุ่มยินดีต้อนรับพี่น้องร่วมเผ่าพันธุ์ พวกเขามีต้นไม้แห่งจิตวิญญาณที่แข็งแกร่งเพียงพอที่จะรองรับการอพยพเข้าไปของชนเผ่าใบไม้กลุ่มนี้

เพื่อการอพยพ เหล่าใบไม้ได้เริ่มเตรียมความพร้อมด้านต่างๆ บางส่วนต่อเรือกันอยู่ในป่าใกล้ชายหาด บางส่วนก็ศึกษาวิธีการเดินเรือ บางส่วนก็เริ่มหมักตองถนอมอาหารและกลิ่นเห่า

เหล่าใบไม้พยายามเรียนรู้ทุกๆ สิ่งที่จะทำให้พวกเขาสามารถเดินทางไปถึงดินแดนแห่งใหม่ได้โดยสวัสดิภาพ เพราะพวกเขาต่างรู้ว่าต้นไม้ของพวกเขาตนใกล้จะตายแล้ว เพื่อความอยู่รอด พวกเขาจำต้องรีบศึกษาวิถีเดินทางไปสู่แผ่นดินอีกแห่งอย่างปลอดภัย แม้กาลอันใกล้ที่ว่านี้จะหมายถึงระยะเวลาชั่วชีวิตของมนุษย์ก็ตาม

ต้นไม้ต้นนี้เหลือเวลาอีกประมาณหนึ่งร้อยปีจึงจะดับสูญไป ทำให้เหล่าใบไม้ยังพอมีเวลาในการละจากถิ่นฐานบ้านเกิด

เวลาหนึ่งร้อยปีเหมือนจะยาวนานในความรู้สึก แต่สำหรับการอพยพของชนเผ่าใบไม้ทั้งเผ่า ใบไม้หลายแสนชีวิตจะต้องเดินทางข้ามมหาสมุทรที่ไม่เคยรู้จัก อีกทั้งชนเผ่าใบไม้มีอายุชยยาวนานนับพันปี วิถีชีวิตของพวกเขาจึงเป็นไปอย่างเชื่องช้า ระยะเวลาเพียงแค่นี้จึงดูเหมือนจะไม่เพียงพอ

ในขณะที่เหล่าใบไม้กำลังชะมักเข้มนทำงานกันอยู่นั้นเอง ต้นไม้ที่จวนเจียนตายกลับผลิดอกออกมา ดูท่านี้จะเป็นการออกดอกครั้งสุดท้ายของมัน แต่ดอกไม้นั้นก็กลับเป็นสีดำ

เหล่าใบไม้จึงงงเงงไม่รู้จะทำอย่างไร...

เหล่าใบไม้ไม่หนีก็ชอบดอกไม้ดอกนั้นเลย

แต่ไหนแต่ไรมาชนเผ่าใบไม้เป็นเผ่าพันธุ์ที่เต็มไปด้วยสีสัน รูปร่างของพวกเขาเน้นบอบบางและงดงาม เส้นผมและดวงตามีมากมายหลายหลากสี ทั้งสีเขียวละมุน สีฟ้าคราม สีม่วงเหลือบ สีทองอร่าม และสีส้มสุก ไม่ว่า

จะเป็นสีใด จุดเด่นก็คือความสดใสเจิดจ้า

ทว่าดอกไม้ดอกนั้นกลับมีเส้นผมสีดำสนิทและมีดวงตาสีแดงคล้ำ เป็นสองสีที่มีดหม่นอะไรเช่นนี้ ราวกับแสดงถึงความเสื่อมสลายของต้นไม้แห่งจิตวิญญาณ เหล่าใบไม้จึงไม่ชอบดอกไม้สีดำดอกนั้น เหมือนเป็นการปฏิเสธที่จะยอมรับว่าต้นไม้ของพวกเขา กำลังจะตาย

นอกจากเรื่องสีแล้ว การเติบโตของดอกไม้ก็ดูจะผิดปกติ โดยปกติเพียงลิบปัดดอกไม้ก็พุดได้แล้ว ยี่ลิบปัดดอกไม้ก็วิ่งได้แล้ว สามลิบปัดดอกไม้ก็แสดงความสามารถทั้งหมดออกมาได้แล้ว

ดอกไม้เป็นบุตรที่ถือกำเนิดจากต้นไม้แห่งจิตวิญญาณ เป็นผู้พิทักษ์ชนเผ่าใบไม้ สามารถควบคุมพืชพันธุ์ทั้งปวงให้มาปกป้องเผ่าพันธุ์ใบไม้ได้ แต่ทว่าดอกไม้ดอกนั้นกลับทำอะไรไม่เป็นสักอย่าง แม้แต่เดินก็ไม่เป็น เขาเคยก้าวเท้าออกเดินเมื่อนานมาแล้ว แต่บัดนี้กลับซุกตัวอยู่ที่ต้นไม้ แทบจะไม่ขยับเขยื้อน ใช้เส้นผมสีดำยาวรุงรังบดบังใบหน้าของตนเองไว้ ไม่มองดูสิ่งใด ไม่รับฟังสิ่งใด ไม่ทำอะไรทั้งสิ้น ทั้งยังไม่เคยพูดจา

ถึงแม้ใบไม้จะไม่ชอบดอกไม้ แต่ก็ไม่มีใบไม้ตนใดชมเหิงรังแกเขา ด้วยเพราะใบไม้มีพื้นฐานจิตใจที่ตึงาม การระรานเช่นนั้นจึงไม่ใช่วิสัย พวกเขาได้แต่เพียรศึกษาหาความรู้ที่จะข้ามมหาสมุทร รอคอยเวลาที่จะออกเดินทาง ต่อมาก็ไม่ได้สนใจดอกไม้อีกเลย

ชนเผ่าใบไม้ผู้หวงแหนบ้านเกิดเมืองนอนเฝ้ารอวันแล้ววันเล่า รอคอยจนกระทั่งต้นไม้ที่มีแต่สีเขียวมาตลอดเริ่มเปลี่ยนเป็นสีแดงสีเหลือง พวกเขาต่างตื่นตระหนก แต่ก็ระลึกได้ในที่สุดว่าถึงเวลาต้องจากลา

ต้นไม้ของพวกเขา กำลังจะตายแล้วจริงๆ

ถึงเวลาแล้วสินะ ใบไม้ทุกตนต่างตระหนกถึงความเป็นจริง

ราชาแห่งชนเผ่าใบไม้ตัดสินใจเด็ดเดี่ยว บัญชาให้เหล่าใบไม้ทั้งหมดเดินทางออกจากป่า เริ่มมุ่งหน้าออกเดินเร็ว ไม่ว่าจะอย่างไร จะมีใบไม้ที่ยังไม่ขึ้นเรือหรือไม่ แต่เรือลำสุดท้ายจะต้องออกเดินทางภายในหนึ่งปีให้หลัง

10 Black Flower คำสาปได้เงาคืน 1

นับจากนั้นมาชนเผ่าไบไมก็เริ่มเดินทางอพยพอย่างเชื่องช้า ทว่า เด็ดเดี่ยวยิ่งนัก

เวลานี้เอง ในที่สุดดอกไม้ก็ยืนขึ้น เขาออกจากร่มเงาของต้นไม้ รวมชบวนไปกับเหล่าไบไมด้วยก้าวอย่างเตาะแตะใจนองเหมือนเด็ก ๆ

เขาไม่เคยคุ้นกับการเดินจึงเดินได้ช้ามาก จากหัวชบวนค่อย ๆ ถอยร่น มาอยู่ตรงกลาง แล้วก็หล่นมาอยู่ท้ายชบวน

ในที่สุดเขาก็เดินรั้งท้ายอยู่ด้านหลังไบไมตนหนึ่ง ไบไมตนนั้นมีผมยาว สีม่วงเหลือบเงินโดดเด่นสะดุดตา ยืนอยู่ในป่าอย่างนี้ยังเห็นได้ถนัด

ดอกไม้มองดูเส้นผมของเขา เดินตามเขา หากตอนนี้ไบไมตนนั้นเดิน ออกจากชบวน น่ากลัวว่าดอกไม้ก็จะตามเขาไปด้วยแน่

ไบไมผมสีม่วงเหลือบเงินเองก็หันกลับมามองดอกไม้เป็นระยะ แม้เขา จะไม่ชอบดอกไม้ แต่ก็คิดว่าคงจะสงสารไม่ได้

เพราะที่จริงแล้วนั่นคือดอกไม้ของพวกเขา

ดอกไม้ดอกนี้เดิมทีควรจะเป็นความภาคภูมิใจของพวกเขา เป็นสิ่ง ล้ำค่าที่พวกเขาจะต้องปกป้องรักษาอย่างเต็มกำลัง

แต่ต้นไม้กำลังจะตาย พวกเขาจะไม่จากไปก็ไม่ได้

พวกเขาไม่อาจพาดอกไม้ไปด้วยได้ ดังนั้นนับตั้งแต่ดอกไม้ถือกำเนิด มากี่ไม่มีไบไมตนใดกล้ามองดอกไม้อย่างเต็มตา ดอกไม้ดอกนี้ถูกลิขิตไว้แล้ว ว่าจะต้องถูกพวกเขาทอดทิ้ง

แล้วพวกเขาจะกล้าจ้องมองดอกไม้ได้อย่างไร

บนท้องทะเลกว้างไกลสุดสายตา เรือจำนวนมากมายมหาศาลจอด เทียบท่าอยู่ริมชายฝั่ง ลำเรือที่ฉาบเคลือบด้วยปูนขาวเกือบทั่วลำนั้นเป็นเรือ ที่ชนเผ่าไบไมสร้างขึ้น ส่วนเรือที่มีสีลึกลับไสวงามเป็นเรือที่ชนเผ่าไบไม ซึ่งอยู่อีกแผ่นดินหนึ่งส่งมาเพื่อสนับสนุนการเดินทาง

ไบไมผมสีม่วงเหลือบเงินหยุดก้าวเดิน เงยหน้ามองไปยังท้องทะเล เบื้องหน้า บนท้องทะเลตาชดด้วยลำเรือของชนเผ่าไบไม ไบไมทุกตนที่อยู่ บนเรือต่างมองเห็นเขา ขณะเดียวกันก็มองเห็นดอกไม้ที่อยู่เบื้องหลังเขา

ใบไม้ผมสีม่วงเหลืองเงินลึกลงอยู่ครู่หนึ่ง และแล้วก็หันกลับไปเผชิญหน้ากับดอกไม้ นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้พินิจมองดอกไม้อย่างถี่ถ้วน แม้ว่าเส้นผมของดอกไม้จะดำสนิท ทว่าผิวกายนั้นกลับขาวฟ่องผุดผาด สองสิ่งนี้เมื่อเข้าคู่กันแล้วความจริงก็ไม่ได้มีตมอย่างที่คิด กลับยิ่งเด่นสะดุดตา คงเป็นเพราะสีขาวยกกับสีดำนั้นตัดกัน

บางทีดอกไม้ดอกนี้อาจมีความสามารถผิดจากที่คาดคิดเอาไว้ แต่เขาไม่อาจคิดเช่นนั้นและไม่อาจรู้สึกชอบพอดอกไม้ เพราะพวกเขาจะต้องทอดทิ้งดอกไม้แล้ว

ใบไม้พยายามควบคุมตนเองไม่ให้เกิดอารมณ์มากเกินไป จึงได้แต่กล่าวขอโทษ "ข้าขอภัย ขอภัยยิ่งนัก แต่เจ้าขึ้นเรือไปกับพวกข้าไม่ได้"

ดอกไม้ได้แต่ใช้ดวงตาสีแดงคล้ำคู่นั้นจ้องมองเขา

ใบไม้หลบสายตาของดอกไม้ ก้มศีรษะลงเล็กน้อย พุดขึ้นว่า "นามข้าคือกุมุสมอร์ หากว่าเจ้า...หากภายภาคหน้าเจ้ายังอยู่รอดปลอดภัย โปรดไปหาพวกข้าที่ดินแดนแควนค์"

ดอกไม้ยังคงจ้องมองเขา ไม่รู้ว่าฟังเขารู้เรื่องบ้างหรือไม่

"ท่านประมุข จะขึ้นเรือเลยหรือไม่ขอรับ"

กุมุสมอร์หันกลับไปมอง ใบไม้สองตนเดินลงมาจากเรือ ใต้ถามเขา เขายกหน้า "เตรียมการเรียบร้อยแล้วหรือ"

"ขอรับ ออกเดินทางได้แล้ว"

"ถ้าเช่นนั้นก็ไปกันเถอะ"

เมื่อเอ่ยจบ ใจจริงกุมุสมอร์อยากจะหันกลับไปมองดอกไม้ แต่ชั่วพริบตานั้นก็กลับหยุดชะงัก และเดินตามใบไม้สองตนนั้นจากไป

ดอกไม้เดินตามไปสี่ห้าก้าว แต่กุมุสมอร์กับใบไม้ทั้งสองตนนั้นหยุดเดินหันกลับมาชมวดคิ้วมองดูเขา ทว่าไม่มีใครยอมออกปากห้ามปราม พวกเขาเริ่มออกเดินไปที่เรืออีกครั้ง เมื่อดอกไม้เดินตามไปอีก ใบไม้ก็หยุดเดิน

การกระทำเยี่ยงนี้เข้าไปซ้ำมาอยู่หลายครั้งจนดูเหมือนดอกไม้จะไม่เข้าใจ ในที่สุด เขามองดูกุมุสมอร์และใบไม้สองตนขึ้นเรือโดยไม่ได้ติดตามไปอีก

12 Black Flower คำสาปได้เงาแด่น 1

ได้แต่ยืนนิ่งอยู่ริมฝั่ง จ้องมองกุมุสมอร์ไม่วางตา

การหยุดเคลื่อนไหวของดอกไม้ทำให้เหล่าใบไม้ต่างโล่งอก หากดอกไม้
ยืนกรานที่จะขึ้นเรือให้ได้ พวกเขาก็ไม่รู้จริงๆ ว่าควรจะทำเช่นไรดี

ต้องทบทวนว่าเขา ต้องขับไล่ไสส่งเขากระนั้นหรือ ก็ในเมื่อการติดตาม
ชนเผ่าใบไม้ ปกป้องชนเผ่าใบไม้เป็นภารกิจหน้าที่ของดอกไม้ แล้วพวกเขา
จะลงทัณฑ์ดอกไม้ที่พยายามทำหน้าที่อย่างสุดกำลังได้เช่นไร

ดอกไม้ยืนอยู่ริมชายฝั่ง เบิกตาจ้องมองใบไม้บนเรือ ในตอนนั้นเอง
เขาได้เปิดปากเอ่ยถ้อยคำออกมา "เพราะเหตุใดพวกท่านถึงไม่ชอบข้า"

บนดาดฟ้าเรือ เหล่าใบไม้เกือบทุกคนต่างมองดูดอกไม้ดอกนั้น พวกเขา
นิ่งเงียบ ใบไม้จำนวนไม่น้อยถึงกับหลังน้ำตา

กุมุสมอร์ไม่สบายใจอย่างยิ่ง เพราะดอกไม้ไม่ได้มองผู้อื่นเลย กลับ
เพ่งมองมาที่เขาแต่เพียงผู้เดียว

ในยามนั้นพวกเขาต่างรู้สึกอัศจรรย์ใจต่อการเอื้อนเอ่ยวาจาของดอกไม้
แต่ทว่าพวกเขาอยู่ห่างออกไปมากจึงไม่ได้ยินว่าดอกไม้ได้เอ่ยถ้อยคำใด
ออกมาบ้าง

แต่นั้นก็หาสำคัญไม่ เพราะต้นไม้กำลังจะตายแล้ว

และหากต้นไม้ที่ให้กำเนิดดอกไม้ตายลง ดอกไม้ก็จะคลุ้มคลั่งตาม
ไปด้วย

ดอกไม้ที่คลุ้มคลั่งนั้นอันตรายมาก

ดอกไม้ยืนงออยู่ริมชายฝั่งเป็นเวลาเนิ่นนาน ในยามนี้ท้องทะเล
ว่างเปล่า ไม่มีแม้เรือสักลำมานานแล้ว

ภารกิจของดอกไม้คือการอยู่เคียงข้างใบไม้ คอยปกป้องพวกเขา
ให้ปลอดภัย แต่เวลานี้เขาไม่เห็นใบไม้แม้แต่ตนเดียว เขาจึงไม่รู้จริงๆ ว่า
ตนเองควรทำสิ่งใด เขาได้แต่ยืนอยู่ริมชายฝั่ง เหม่อมองไปยังทิศทางที่เรือ
มุ่งหน้าไป

แต่ทว่าในที่สุดเด็กก็ต้องคิดถึงบ้าน ดอกไม้เริ่มคิดถึงต้นไม้ขึ้นมา เขา

จึงเริ่มออกเดินทางกลับบ้านของตน เขาอยากกลับไปหาต้นไม้ ซุกตัวอยู่ใต้ต้นไม้ไปตลอดกาล ถึงแม้ว่าบนเส้นทางกลับบ้านจะไม่มีชนเผ่าไบไม์สักตน เป็นเพื่อนร่วมทางแล้วก็ตาม

ดอกไม้ไม่เคยสัมผัสโลกภายนอกชนเผ่าไบไม์มาก่อน เขาจึงไม่รู้ว่เมื่อไบไม์อยู่รวมกันจะมีกำลังแข็งแกร่งมาก เป็นเหตุให้ไม่มีผู้ใดกล้าล่วงเกินชนเผ่าไบไม์ ทว่ายามที่เขาอยู่ตามลำพังเช่นนี้ ถนนสายนี้ก็เต็มไปด้วยอันตราย จนไม่อาจจินตนาการได้ ถึงแม้ว่าสำหรับดอกไม้ พืชพันธุ์มีพิษในป่าจะไม่ใช่อันตราย เพราะไม่มีพืชพันธุ์ใดทำร้ายดอกไม้ และดอกไม้ก็ไม่ทำร้ายพืชพันธุ์เช่นเดียวกัน

สัตว์ป่าดุร้ายจำนวนไม่น้อยคอยจับจ้องดอกไม้ แต่สัตว์ป่าสามารถสังเกตได้ว่าดอกไม้ไม่ใช่เหยื่อธรรมดา เมื่อสองฝ่ายเข้าใจกัน สัตว์ป่าก็จะป็นฝ่ายปลีกตัวออกไปเอง

เมื่อตัดพืชพันธุ์และสัตว์ป่าออกไป สิ่งที่น่าอันตรายที่สุดในป่าก็เห็นจะเป็นพวกมนุษย์นักเสี่ยงโชค

พวกมนุษย์ที่เสี่ยงโชคในป่า พวกเขาตามล่าสัตว์ป่า พืชพันธุ์หายาก รวมทั้งชนเผ่าไบไม์ รูปร่างหน้าตาที่งดงามของชนเผ่าไบไม์ทำให้พวกมนุษย์ปรารถนาที่จะครอบครองพวกเขา โดยมากก็จะนำมาเป็นสิ่งบันเทิงใจเอาไว้ดูเล่นหรือเซยชม ด้วยเหตุนี้พวกมนุษย์จึงไล่ล่าชนเผ่าไบไม์

เดินทางได้ไม่กี่วันดอกไม้ก็เจอกับนักเสี่ยงโชคกลุ่มหนึ่งระหว่างทางกลับบ้าน พวกเขาทุกคนล้วนเป็นพวกมนุษย์ นักเสี่ยงโชคได้ข่าวว่าชนเผ่าไบไม์กำลังทำการอพยพจึงมาแสวงโชค เพื่อว่าจะเจอไบไม์ที่ตกหล่นอยู่เพียงลำพัง ขอเพียงพวกเขาจับไบไม์ได้สักตน ก็เท่ากับว่าทรัพย์สินอันมากมายมหาศาลได้ตกเป็นของพวกเขาแล้ว

ทว่าพวกเขาหาพบไบไม์ไม่ แต่กลับพบดอกไม้

พวกเขาดีใจสุดขีด ด้วยคิดว่าตนเองได้พบกับไบไม์ จึงเข้าจับกุมเอาไว้ด้วยความยินดีปรีดา แต่ต่อมากลับต้องรู้สึกพิศวงสงสัยว่าสิ่งมีชีวิตที่อยู่ตรงหน้าแท้ที่จริงแล้วเป็นสิ่งใดกันแน่

14 Black Flower คำสาปใต้เงาแด่น 1

รูปโฉมภายนอกของชนเผ่าใบไม้แม้จะแตกต่างจากพวกมนุษย์ แต่ส่วนใหญ่แล้วก็คล้ายคลึงกัน อย่างน้อยลักษณะภายนอกก็เหมือนกัน เพียงแต่ชนเผ่าใบไม้ไม่มีสีดำและสีผมที่สวยงามเป็นพิเศษ และไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือชายล้วนแล้วแต่มีรูปร่างที่บอบบางและใบหน้าที่งดงาม

แต่ดอกไม้กลับไม่เป็นเช่นนั้น เรือนร่างของเขาเปื่อยเปล่า ผ่าพอนสิ่งใดก็ไม่ได้งุ่มง่าม แต่กลับมองไม่เห็นสัญลักษณ์บ่งบอกเพศเลยสักอย่าง รูปร่างหน้าตาของเขาเหมือนกับหญิงสาวอายุประมาณสิบห้าปีหรือเด็กหนุ่มที่ยังเยาว์วัย แต่เขากลับไม่มีทรวงอก ไม่มีแม้แต่หัวนมที่ชายหญิงต่างพึงมี ร่างกายท่อนล่างก็ไร้ซึ่งอวัยวะสืบพันธุ์ ทว่าทั้งร่างปราศจากเส้นขน เฉพาะบนศีรษะเท่านั้นที่มีเส้นผมหนาดกดำ

มองผ่านๆ เส้นผมสีดำของดอกไม้แทบจะไม่มีอะไรพิเศษ แต่เมื่อพินิจดูอย่างละเอียดก็พบว่าทรวงอกของเส้นผมนั้นไม่ปกติ คล้ายกับไม่ได้ถูกกลมพัด ทว่าเส้นผมกลับพลิวไหวได้เอง

นักเลียงโซคบางคนตื่นตกใจ บางคนหวาดกลัว แต่เมื่อมองดูแล้วดอกไม้เหมือนจะไม่มีพลังที่เป็นอันตรายอะไร ความไกลาหลอลหล่มานจึงค่อยๆ ยุติลง เมื่อคิดว่าอย่างไรเสียก็ตีว่าไม่ได้อะไรเลย พวกเขาจึงยังคงจับดอกไม้ไปด้วย

เนื่องจากรูปร่างหน้าตาของดอกไม้ไม่มีอะไรโดดเด่นเป็นพิเศษ โดยเฉพาะเมื่อเขาไม่มีลักษณะทางเพศ ผู้คนจึงไม่มีวิธีที่จะเชยชมได้

ในท้ายที่สุดสิ่งล้ำค่าของใบไม้...ดอกไม้ก็ตกไปอยู่กับคณะละครสัตว์ ถูกกักขังไว้ในกรงให้ผู้คนกลุ่มแล้วกลุ่มเล่าเข้ามาชมและหัวเราะเยาะเหยียดัวประหลาดที่ไร้เพศผู้

อันที่จริงแล้วดอกไม้ไม่ได้ใส่ใจนัก เพราะเขาไม่เข้าใจภาษาของพวกมนุษย์เลยสักนิด เขาแค่คิดถึงบ้านอยู่ข้างเท่านั้น เขาอยากจะได้กลับไปและซุกตัวอยู่ที่ร่มเงาของต้นไม้ แต่เมื่อนึกขึ้นได้ว่ารอบข้างต้นไม้ที่ไร้ซึ่งใบไม้แล้ว เขาจึงไม่รีบเร่งที่จะกลับไปนัก

อย่างน้อยการอาศัยอยู่ที่นี้รอบกายก็ยังมีผู้คนอยู่บ้าง แม้สภาพ

แวดล้อมที่จะทำให้จิตใจของเขาหมองหม่นไปบ้าง ด้วยเพราะมีเพียงเวลาที่คณะละครสัตว์เคลื่อนย้ายไปยังสถานที่แห่งใหม่เท่านั้นที่เขาจะได้แอบส่องอาทิตย์บ้างเล็กน้อย สภาพแวดล้อมที่เลวร้ายเช่นนี้ทำให้เขารู้สึกหนาวเหน็บ และหิวหนอย แต่ทว่าทั้งหมดนี้ก็ยังคงอยู่ในขอบเขตที่เขาทนรับได้

คนในคณะละครสัตว์ลองนำอาหารหลายอย่างมาวางไว้ แต่เมื่อตระหนักว่าดอกไม้ไม่กินอะไรอย่างอื่นเลยนอกจากคีมน้ำเพียงอย่างเดียว กระนั้นกลับไม่หิวตาย พวกเขาดีใจที่พวกตนสามารถประหยัดค่าอาหารไปได้ส่วนหนึ่ง นับแต่นั้นเป็นต้นมาก็ไม่ได้ทดลองนำอาหารอื่นใดมาวางไว้อีก ภายในกรงเหล็กจึงมีแค่ถังน้ำหนึ่งใบที่นานๆ ที่จะเติมน้ำสักครั้ง

วันคืนล่วงผ่านวันแล้ววันเล่า ทว่าดอกไม้ได้คำนึงถึงกาลเวลา เขาได้แต่นั่งแกร่วอยู่ในกรงเหล็ก คิดถึงต้นไม้ คิดถึงแสงแดด คิดถึงน้ำสะอาด คิดถึงเหล่าใบไม้ที่จากไป คิดถึงใบไม้ผมสีม่วงเหลืองเงิน...

จนกระทั่งวันหนึ่ง ความรู้สึกที่ไม่เคยคุ้นบวบหนึ่งแทรกผ่านเข้ามาในร่างกาย

เจ็บ!

ในขณะที่เจ็บปวดแสนสาหัสนั้น เขายังรู้ในทันทีว่าบ้านของเขาสูญสิ้นแล้ว...ต้นไม้ตายแล้ว

ถึงจะอยู่ห่างจากต้นไม้ไกลแสนไกล แต่ทว่าความเจ็บปวดยังคงรุนแรง จนดอกไม้ทนรับไม่ไหว เป็นเหตุให้เขาเสียดสีคลุ้มคลั่ง เส้นผมสีดำเลื้อยพล่านประหนึ่งงูที่บ้าคลั่ง เขาแหงนหน้าขึ้นสู่อังฟ้า กรีดร้องเสียงแหลม

ก่อนไม้ใหญ่ยักษ์พุ่งโผล่ออกมาจากพื้นดิน ทะลวงผ่านกรงเหล็ก ทะลวงผ่านโรงเลี้ยงสัตว์ ทะลวงผ่านทุกผู้ทุกคนที่ส่งเสียงกรีดร้องด้วยความตื่นตระหนก

เถาวัลย์ขนาดมหึมาเลื้อยพาดผ่านไปบนพื้นดินโดยไม่มีที่ระงับ เบื้องหน้าจะมีสิ่งกีดขวางใด มันบดขยี้รื้อมาตามร่ายทาง บดขยี้หมู่บ้าน บดขยี้ทุกสิ่งทุกอย่าง

ในยามที่ดอกไม้ฟื้นคืนสติอีกครั้ง รอบบริเวณเคลื่อนกลาดด้วยเศษซาก

16 Black Flower คำสาปใต้เงาต้นไม้ 1

ปรักหักพัง เรือนกายที่ขาวหมดจดของเขาเป็นประติมากรรมของเหลวสีแดงคล้ำ
เส้นผมก็แข็งทื่อเพราะคราบเลือดเกาะเกรอะกรัง หน้าขนพองสยองเกล้า
ยิ่งนัก

เขาอิมเหลือเกิน... อิมจนอยากอาเจียน อิมมาก แต่กลับรู้สึกว่างเปล่า
รอบกายปราศจากสิ่งมีชีวิตอื่นใด เหลือเพียงดอกไม้เท่านั้น

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)